

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

VAJÁK

EGY CSEPP IGAZSÁG

Novella a Vajak – Az utolsó kívánság című kötetből

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

VAJÁK

EGY CSEPP IGAZSÁG

Novella a Vaják – Az utolsó kívánság című kötetből

Fordította:

Szathmáry-Kellerman Viktória

PlayON!

VAJÁK
EGY CSEPP IGAZSÁG

Egy csepp igazság

A mozgó, fekete pontok a derült, ködcsíkokkal tarkított ég előterében magukra vonták a vaják figyelmét. Sokan voltak. A madarak keringtek, lassú, nyugodt köröket írtak le, aztán hirtelen lecsaptak, majd szárnyukkal verdesve újra felszálltak az égbe.

A vaják hosszú ideig figyelte a madarakat, a távolságot méregette és azt, mennyi idő alatt tenné meg, beleszámítva a vidék domborzatát, az erdő sűrűségét és annak a szurdoknak a mélységét és irányát, amely sejtése szerint útjába eshet. Végül félredobta köpenyét, és két lyukkal szorosabbra húzta a mellét keresztező szíjat. Jobb válla fölött látszott a hátán átdobott kard gombja és markolata.

– Kis kerülőt teszünk, Keszeg – szólalt meg a férfi. – Letérünk az országútról. Attól tartok, azok az ocsmány madarak nem keringenek ott hiába.

A kanca persze nem felelt, de elindult, engedelmeskedve a megszózott hangnak.

– Ki tudja, talán egy elhullot.

A szakadék valóban ott húzódott, ahol várta – a vaják egyszerre megpillantotta alant a hasadékot szorosan kitöltő fák koronáit. A szoros oldalfalai azonban elég lankásak voltak, a feneke száraz, nem várta se kökényes, se korhadó fatörzsek. Hamar átküzdötte magát rajta. A túloldalon nyírfaligetet talált, mögötte pedig nagy tisztást, hangás rétet és széltörte erdőrészt, amely az ég felé nyújtogatta összegabalyodott ág- és gyökérkarjait.

A madarak, akiket felriasztott a lovas érkezése, vadul, élesen és rekedten káromva magasabbra röppentek.

Geralt azonnal megpillantotta az első tetemet – a báránybunda fehérje és a szoknya fakó kékje élesen elütött a megsárgult sáscsomóktól. A másik holttestet nem látta, de tudta, hol hever; a tetem helyét elárulta a három farkas elhelyezkedése, akik farukon ülve, nyugodtan figyelték a lovast. A vaják kancája prüszkölt. A farkasok, mintegy parancssóra, szinte hangtalanul, kényelmesen elügettek az erdő felé, időnként vissza-visszafordítva háromszögletű fejüket a betolakodó felé. Geralt leugrott a lóról.

A fehér bundás és kék szoknyás nőnek feltépték az arcát és a torkát, hiányzott a bal combja nagyobb része. A vaják anélkül ment el mellette, hogy lehajolt volna hozzá.

A férfi arccal a földön feküdt. Geralt nem fordította meg a holttestet, tudta, hogy a farkasok és a madarak itt sem télenkedtek. Nem is volt szükség a tetem gondosabb vizsgálatára – a gyapjúkabát vállát és hátát jókora rászáradt, fekete vérfolt borította. Nyilvánvaló volt, hogy a férfi a tarkóját ért ütéstől halt meg, a farkasok pedig csak később csonkították meg a testet.

A férfi vastag övéen rövid, fatokos tört hordott meg egy bőrrészényt. A vaják feltépte, majd sorra a fűbe hajított egy tűzszerszámot, egy darab krétát, némi pecsétviaszt, egy marék ezüstpénzt, egy csontnyelű összecusukható borotvakést, egy nyúlfület, három karikára fűzött kulcsot és egy fallikus szimbólummal díszített amulettet. A két vászonra írt levelet eláztatta az eső és a harmat, a rúnák szétfolytak, elmaszatólódtak. A harmadik, pergamenre írtat is kikezdte a nedvesség, de olvasható maradt. Hitellelél volt, melyet az egyik törpbank állított ki Murivelben egy Rulle Asper vagy Aspen nevű kereskedő részére. A hitel összege nem volt jelentős.

Geralt előrehajolt, és felemelte a férfi jobb kezét. Ahogy sejtette, a felpuffadt és megkékült ujjakba süppedő rézgyűrű a fegyverkovácsok céhjelét viselte – egy stilizált rostélyos sisakot két keresztezett karddal, alattuk vésett „A” rúnával.

A vaják visszatért a nő holttestéhez. Amikor megfordította a teteimet, valami megszurta az ujját. Egy szál rózsa volt a szoknyába tűzve. A virág elhervadt, de a színét megőrizte – a szirmok sötétkékek, szinte éjkékek voltak. Geralt életében először látott ilyen rózsát. Teljesen átfordította a testet, és megremegett.

A nő fedetlen, szétroncsolt nyakán világosan látszottak a fognyomok. Nem farkasé.

A vaják óvatosan visszahátrált a lovához. Szemeivel az erdő szélét fürkészve felkapaszkodott a nyeregbe. Kétszer megkerülte a tisztást, lehajolt, figyelmesen vizslatta a földet, körbetekintgetett.

– Igen, Keszeg – mondta halkán, a lovat nyugtatva. – A helyzet világos, bár nem teljesen. A fegyverkovács és a nő lóval érkeztek, az erdő felől. Minden kétséget kizáróan Murivelből tartottak hazafelé, mert senki nem hord túl sokáig magával beváltatlan hitellevelet. Hogy miért erre jöttek, és nem az országúton, nem tudom. De a hangáson ke-

resztül érkeztek, egymás mellett haladva. És akkor, nem tudom, miért, mindketten leszálltak vagy leestek a lóról. A fegyverkovács azonnal meghalt. A nő futott, aztán elesett, és szintén meghalt, majd az a valami, ami nem hagyott nyomokat, fogait a nyakába mélyesztve továbbvonszolta a földön. Két vagy három napja történhetett. A lovak szétfutottak, ne keressük őket.

A kanca persze nem felelt, csak nyugtalanul prüszkölt, válaszul az ismerős hangszínré.

– Az a valami, ami mindkettejüket megölte – folytatta Geralt az erdő szélé felé nézve – nem vérfarkas volt és nem lesi. Sem az egyik, sem a másik nem hagyott volna ennyit a dögevőknek. Ha lenne a közelben mocsár, azt mondanám, kikimora vagy vippra. De itt nincs mocsár.

A vaják lehajolt, és kissé felhajtotta a ló oldalát takaró pokrócot, felfedve a málhához szíjazott másik, csillogó, díszes keresztvassal és faragott fekete markolattal ékes kardot.

– Igen, Keszeg. Kerülőúton megyünk. Ki kell deríteni, miért nem az országúton, hanem a fenyvesen át jött a fegyverkovács és a nő. Ha közönyösen elmennénk az ilyen eset mellett, még a te zabodra való sem keresnénk meg, igaz, Keszeg?

A kanca engedelmesen előreindult a letarolt erdőn keresztül, óvatosan átlépve a gyökerestől kitépott fákat.

– Még ha nem is vérfarkas, nem kockáztatunk – folytatta a vaják, ahogy előhúzott a nyeregtáskából egy száraz sisakvirágcsokrot, és a zablára függesztette. A kanca prüszkölt. Geralt kissé kifűzte zekéjét a nyakánál, majd elővette vicsorgó farkasfoggal ékes medálját. A vékony ezüttláncon függő medalion a ló lépteinek ritmusára táncolt, és higanykényt ragyogott a napsugarak fényében.

II

A magaslatról, ahová a nehezen kivehető ösvény egyik kanyarját levágva felkapaszkodott, először a torony kúp alakú tetejének piros cserepeit pillantotta meg. A lefelé vezető út nem tűnt túlzottan biztonságosnak: a domboldalt mogyoróbokrok nőttek be, száraz gallyak torlaszolták el, és vastag sárga levélszőnyeg borította. A vaják visszafordult, óvatosan leereszkedett a lejtőn, és visszatért az ösvényre. Lassan haladt, időről időre megállította a lovát, és a nyeregéből kihajolva megvizsgálta a nyomokat.

A kanca megrántotta a fejét, vadul felnyerített, dobbantott, és táncolni kezdett az ösvényen, száraz levélfelhőt verve körülöttük. Geralt, miközben bal karjával átölelte a ló nyakát, jobb keze ujjait Aksja Jelőre hajlítva végigsimította a hátsó pófáját, majd elsuttogott egy igét.

– Ennyire rossz lenne? – mormolta, miközben szétrézett. Nem vette le a Jelet. – Ennyire? Nyugalom, Keszeg, nyugalom.

Hamar hatott a varázslat, de a sarkával megnoszogatótt kanca této-vázva, tompán, természetellenesen mozgott, lépései elvesztették ruganyos ritmusukat. A vaják fürgén leugrott a nyeregéből, és gyalog ment tovább, kantáron vezetve lovát. Meglátta a kőfalat.

A fal és az erdő között nem volt átmenet, semmiféle rés. A fiatal fácskák és a borókabokrok levelei összekeveredtek a falra felkapaszkodott borostyánéval és a vadszőlőével. Geralt felemelte a fejét. Abban a pillanatban úgy érezte, hogy valami láthatatlan, puha teremtés a tarkóját csiklandozza, felállítva a szórét, és hozzásimulva fel-alá mászik rajta. Tudta, mit jelent ez.

Valaki figyelte.

Lassan megfordult, nem kapkodott. Keszeg prüszkölt, nyakabőre alatt mozogtak, remegtek az izmok.

Az emelkedő oldalában, ahol az előbb leereszkedett, egy lány állt mozdulatlanul, egyik kezével egy éger törzsét támasztva. Fehér uszályos ruhája élesen elütött vállára hulló hosszú, kócos haja csillogó feketéjétől. Geraltnak úgy tűnt, mosolyog, de nem volt benne biztos – túl messze volt.

– Üdvözöllek – szólta a férfi barátságos intésre emelve kezét, és a lány felé lépett. Amaz fejét könnyedén félrefordítva követte mozdulatait. Arca sápadt volt, szeme fekete és hatalmas. A mosoly – már ha mosoly volt – úgy suhant el az arcáról, mintha letörölték volna. Geralt még egy lépést tett. Felsusogtak a levelek. A lány, akár egy őz, leszaladt a lejtőn, átsuhant a mogyoróbokrok között, és már csak egy fehér villanás látszott, ahogy eltűnt az erdő sűrűjében. Úgy tűnt, hosszú ruhája egyáltalán nem akadályozza a szabad mozgásban.

A vaják kancája panaszosan felnyerített, és felrántotta a fejét. Geralt, aki még mindig az erdőt nézte, ösztönösen megnyugtatta a Jellel. Lovát kantáron vezetve lassan továbbsétált a fal mellett, derékig merülve a bogácsba.

A rozsdás sarokvasakon nyugvó, erős, vasalt kaput jókora bronz kopogtató díszítette. Pillanatnyi habozás után Geralt kinyújtotta a kezét, és megérintette a patinás karikát. Azonnal félreugrott, mert abban a pillanatban csikorogva-nyikorogva kinyílt a kapu, fűcsomókat, kavicsokat és ágakat szórva szanaszét. Senki sem állt mögötte – a vaják csak az elhanyagolt, csalánnal benőtt, néptelen udvart látta. Belépett, maga után húzva lovát. A Jeltől kába kanca nem ellenkezett, de bizonytalanul és mereven lépkedett.

Az udvart háromfelől fal és a faállványzat maradványai vették körül, a negyedik oldalon maga a kis kastély lehullott vakolattal, mocsos ázásfoltokkal és borostyánfüzérékkel tarkított homlokzata állt. A zsalugáterek, amelyekről rég lekopott a festék, zárva voltak. Aho-gyan az ajtók is.

Geralt a kapu melletti oszlopra dobta Keszeg gyeplőjét, és lassan a kastély felé indult a kavicsos úton, amely az apró szökőkút levelekkel és szeméttel teli medencéje mellett vezetett. A szökőkút közepén különös talpazaton fehér kőből faragott delfin állt, törött farkát az ég felé hajlítva.

A szökőkút melletti részen, ahol réges-régen virágágy lehetett, rózsabokor nőtt. A virágok színén kívül semmi sem különböztette meg ezt a bokrot az összes többi rózsabokortól, amelyekkel Geralt valaha találkozott. A virágok kivételesek voltak – indigószínűek, néhány szírom szélén kissé lilás árnyalattal. A vaják megérintett egyet, közel hajolt, beszippan totta az illatát. A virágoknak rózsákra jellemző illata volt, de talán kissé erősebb.

Nagy robajjal kitárult a kastély ajtaja, és vele együtt az összes zsalogáter is. Geralt felkapta a fejét. A fasor kavicsán csikorogva egy szörnyeteg rohant egyenesen felé.

A vaják jobb kezét villámgyorsan a jobb válla fölé emelte, közben a ballal erősen megrántotta a szíjat a mellén, így a kard markolata magától a tenyerébe ugrott. A penge sziszegve csusszant ki hüvelyéből, rövid, fényes félkört írt le, és megállt, hegyével a támadó bestiát célozva. A kard láttán a szörny hirtelen lassítva megállt. Kavics repült szanaszét. A vaják meg sem rezzent.

A szörnyszülött emberforma volt, kopott, de jó szabású öltözékben, amiről nem hiányoztak a tetszetős, ám teljességgel haszontalan díszek. Emberi alakja azonban csak a felöltő kissé bepiszkolódott nyakfodráig tartott – fölötte hatalmas, bozontos, medveszerű fej tornyosult óriási fülekkel, vad szemekkel és görbe agyarakkal teli ijesztő pofával, amelyben úgy villogott vörös nyelve, mint a láng.

– Takarodj, halandó! – üvöltött a szörnyeteg mancsával hadonászva, de nem mozdult helyéről. – Mert felfalak! Darabokra szagatlak!

A vaják nem mozdult, nem engedte le fegyverét.

– Süket vagy? Takarodj! – kiáltott rá a lény, aztán elbődült; a hang egyszerre hasonlított a disznóröfögésre és a szarvasbika bőgésére. Az ablakokon a zsalugáterek nagy lármával becsapódtak, törmeléket és vakolatdarabokat söpörve le az ablakpárkányokról. Sem a vaják, sem a szörnyszülött nem mozdult.

– Menekülj, míg egyben vagy! – üvöltötte a lény, de mintha kevésbé magabiztosan. – Mert ha nem, akkor...

– Akkor mi? – vágott közbe Geralt.

A szörny levegő után kapkodva félrehajtotta rettenetes fejét.

– Nézzenek oda, micsoda vakmerőség – szólt nyugodtan, és agyarait kivicsorítva Geraltira meresztette véreres szeméit. – Ha megtennéd, hogy leengeded a vasad... Talán nem vetted észre, hogy az én házam udvarán állsz? Vagy talán ott, ahonnan jössz, szokás karddal fenyegetni a ház urát a saját portáján?

– Az – biztosította Geralt. – De csak azzal a gazdával szemben, aki üvöltéssel köszönti a vendéget, és megfenyegeti, hogy darabokra szagatja.

– Mi a fene – gerjedt fel a bestia. – Még engem sérteget a senkiházi. Hát vendég érkezett! Betolakszik az udvarra, tönkreteszi a más virágát, pöffeszkedik, és azt várja, hogy mindjárt hozzák a kenyeret meg a sót. Fúj!

A szörny kiköpött, és szisszenve összezárta pofáját. Az alsó agyarai kilógtak, amiktől úgy festett, mint egy vadkan.

– Mi lesz? – kérdezte aztán a vaják, leeresztve kardját. – Itt fogunk állni?

– És mit javasolsz? Heveredjünk le? – fakadt ki a szörnyeteg. – Rakd el azt a vasat, ha mondom!

A vaják gyakorlott mozdulattal a hátán levő kardhüvelybe csúsztatta fegyverét, és anélkül, hogy a kezét leengedte volna, megsimította a válla mögül kiálló markolatgombot.

– Jobb szeretném – közölte –, ha nem tennél túl hirtelen mozdulatokat. Ezt a kardot bármikor előránthatom, és gyorsabban, mint gondolnád.

– Láttam – hördült fel a bestia. – Ha nem lenne, már rég a kapu túoldalán volnál, a sarkam nyomával a hátsódon. Mit keresel itt? Honnan kerülsz ide?

– Eltévedtem – hazudta a vaják.

– Eltévedtél – ismételte a szörnyeteg, fenyegető grimaszba görbítve pofáját. – Na, akkor tévedj elfele! A kapun túlra, úgy értem. Fordítsd a bal füledet a napnak, és tartsd is úgy, akkor hamar visszatalálsz az országútra. Na, mire vársz?

– Van itt víz? – kérdezte Geralt nyugodtan. – A ló ihatna. És én is, ha ez nem zavar téged különösebben.

A szörnyeteg egyik lábáról a másikra állt, a fülét vakargatta.

– Figyelj már, na – mondta. – Te tényleg nem félsz tőlem?

– Tán kellene?

A fenevad körbenézett, felhorkant, erélyesen felrántotta buggyos nadrágját.

– A fenébe is, mit érdekel! Vendég a háznál. Nem mindennap jár erre olyan, aki nem szalad vagy ájul el, amikor meglát. Jól van, na. Hogyha fáradt, de tisztos vándor vagy, fáradj beljebb.

Ha viszont zsvány vagy tolvaj, figyelmeztetlek: ez a ház engedelmeskedik a parancsomnak. A falakon belül én uralkodom!

Felemelte szőrös mancsát. A zsalugáterek újra a falhoz csapódtak, a delfin kőtorkában tompán felmordult valami.

– Fáradj beljebb – ismételte.

Geralt nem mozdult, vizsla tekintettel nézett rá.

– Egyedül élsz?

– Mit érdekel téged, kivel élek? – szólt bosszúsan a szörny, szélesre tárva pofáját, aztán hangosan felröhögött. – Ahá, értem! Biztosan arra

gondolsz, van-e negyven hozzám hasonló szépségű szolgám. Nincsen. Na, mi a fene lesz, élsz a tiszta szívből szóló meghívással? Ha nem, a kapu ott van, épp a hátsód mögött!

Geralt mereven meghajolt.

– A meghívást elfogadom – szólott ünnepélyesen. – A vendégjogot meg nem sértem.

– Az én házam a te házad – válaszolt a szörnyeteg, szintén ünnepélyesen, bár hányavetin. – Erre, vendég! A lovat oda kösd, a kút mellé.

A kastély belseje is alapos felújítás után kiáltott, mindamellett meglehetősen tiszta volt és rendezett. A bútorok minden bizonnyal ügyes kézművesek keze alól kerültek ki, még ha mindez nagyon régen történt is. A levegő nehéz volt a por erős szagától. Sötétség honolt.

– Fényt! – mordult fel a szörnyeteg, és a vastartóba tűzött fáklyából azonnal füst és lángok csaptak fel.

– Nem rossz – szólott a vaják. A szörnyeteg felröhögött.

– Csak ennyi? Nocsak, látom, akármmivel nem leplek meg. Mondtam, hogy a ház követi a parancsaimat. Erre, kérlek. Vigyázz, a lépcső meredek. Fényt!

A szörnyeteg a lépcsőn megfordult.

– És mi lóbálódik a nyakadban, vendég? Miféle dolog ez?

– Nézd meg magad.

A szörnyeteg a kezébe vette a medaliont, és a szeméhez emelte. Geralt nyakán a lánc kissé megfeszült.

– Nem vág valami szép pofát ez az állat. De mi ez?

– Céhjel.

– Ahá, biztos koloncok gyártásával foglalkozol. Erre, kérlek. Fényt!

A hatalmas, ablaktalan terem közepét óriási tölgyasztal foglalta el. Teljesen üres volt egy nagy, megzöldült bronz gyertyatartót leszámítva, amelyet megdermedt viaszcsipke borított. A szörnyeteg újabb parancsára a gyertyák meggyulladtak és felszikkraztak, valamelyest bevilágítva a teret.

A terem egyik falára mindenféle fegyvereket függesztettek – kompozíciókat kerek pajzsokból, keresztezett partizánokból, lándzsákból és gléfékből, nehéz hegyestőrökből és csatabárdokból. A szomszédos fal felét a hatalmas kandalló tűztere foglalta el, amely fölött sorokban álló, megfeketedett és kopottas portrék sorakoztak. A bejárattal szemközti falat vadásztróféakkal töltötték ki; a jávorszarvasok lapát- és a szarvasbikák villás agancsai hosszú árnyékot vetettek a vaddisznók,

medvék és hiúzok kivillanó agyaraira, a kitömött sasok és héják borzas és megtépázott szárnyaira. A középső díszhelyet egy bronzszínűvé vált, ütött-kopott, kócát hullató sziklasárkány-fej foglalta el. Geralt közelebb lépett.

– Még nagypapus ejtette el – világosította fel a szörnyeteg, ahogy egy hatalmas farönköt hajított a kandalló szájába. – Talán ez volt az utolsó a környéken, amit sikerült leteríteni. Foglalj helyet, vendég. Éhes vagy, ha jól sejtem?

– Nem tagadom, gazduram.

A szörnyeteg az asztalhoz ült, lehorgasztotta a fejét, borzas mancsait összekulcsolta a hasán, egy ideig mormolt valamit óriási hüvelykujjaival malmozva, aztán halkán rikkantott, és mancsával az asztalra csapott. Tálalóedények és tányérok csörrentek ónosan és ezüstösen, kristályosan csilingeltek a kelyhek. Sült hús, fokhagyma, majoránna és szerecsendió illata szállt. Geralt nem tűnt meglepettnek.

– Hát igen – dörzsölte mancsát a szörnyeteg. – Jobb, mint a szolgák, nem? Kóstold meg, vendég. Ez kappan, ez vaddisznócomb, ez pástétom... Nem tudom, miből. Valamiből. Emez meg császármadár. Nem, a fene vigye, fogoly! Eltévésztem az ígét. Egyél, egyél! Ez rendes, valódi étel, ne félj.

– Nem félek. – Geralt kettétépte a kappant.

– El is felejtettem – nevetett fel a szörnyeteg –, hogy nem tartozol az ijedősök közé. És téged, ha már itt tartunk, hogy szólíthatlak?

– Geralt. És téged, gazduram?

– Nivellen. De a környéken Korcsnak vagy Agyarasnak hívnak. Meg velem ijesztgetik a gyerekeket. – A szörnyeteg ledöntötte a torkán a hatalmas kehely tartalmát, azután belemélyesztette vastag ujjait a pástétomba, egyetlen mozdulattal jó felét kikanyarítva a tálból.

– Ijesztgetik a gyerekeket – ismételte meg Geralt teli szájjal. – Nyilván alaptalanul?

– A legteljesebb mértékben. Egészségedre, Geralt!

– És a tiedre, Nivellen!

– Milyen a bor? Észrevetted, hogy szőlőből van, és nem almából? De ha nem ízlik, varázsolok másikat.

– Köszönöm, nem rossz. Mágikus képességekkel születél?

– Nem. Azóta vannak, hogy ez idenőtt. Már mint a pofám. Magam sem tudom, hogy kezdődött, de a ház teljesíti, amit csak kívánok. Semmi nagy dolog, ételt, italt, ruhát, tiszta ágyneműt, melegvizet meg

szappant tudok varázsolni. Akármelyik fehérség megcsinálja, és varázsolnia se kell. Kinyitom és becsukom az ablakokat meg az ajtókat. Tüzet gyújtok. Semmi különös.

– Az is valami. És ez a... ahogy mondtad, pofa, régóta megvan?

– Tizenkét éve.

– Hogy történt?

– Mi közöd hozzá? Tölts még magadnak!

– Szívesen. Semmi közöm hozzá, kíváncsiságból kérdelem.

– Érthető és elfogadható ok – nevetett fel hangosan a szörnyeteg. – De én nem fogadom el. Semmi közöd hozzá, és kész. De hogy legalább részben kielégítsem a kíváncsiságodat, megmutatom, hogy néztem ki előtte. Pislants oda, a portrékra! A kandalló felől az első az apusom. A második: a fene se tudja, kicsoda. A harmadik, az meg én. Látod?

A por és a pókhálók alól egy puffedt, szomorú és pattanásos arcú, jelentéktelen dagadék nézett vissza rá az arcképről vizenyős tekintettel. Geralt, akitől nem volt idegen a megbízók lekenyerezésére való hajlam, amely oly népszerűvé vált a portréfestők körében, szomorúan csóválta a fejét.

– Látod? – ismételte meg Nivellen, kivicsorítva az agyaráit.

– Látom.

– Mi vagy te?

– Nem értem.

– Nem érted? – emelte fel fejét a szörnyeteg, a szeme megcsillant, mint a macskáé. – Az arcképem, vendég, a gyertya fénysugarán túl függ. Én látom, de én nem vagyok ember. Legalábbis e pillanatban nem. Ha egy ember meg akarná nézni a portrét, felállna, és közelebb menne, de mindenképp magával kellene vinnie a gyertyatartót is. Te nem tettél így. Könnyű levonni a következtetést. De én kertelés nélkül megkérdezem: ember vagy?

Geralt nem vette le róla a szemét.

– Ha ilyen megvilágításba helyezed a dolgot – válaszolt rövid hallgatás után –, akkor nem egészen.

– Aha. Talán nem veszed tapintatlanságnak, ha megkérdelem, hogy akkor mi vagy?

– Vaják.

– Aha – ismételte meg egy pillanat múlva Nivellen. – Ha jól emlékszem, a vajákok érdekes módon keresik a kenyerüket. Mindenféle szörnyeket ölnek fizetségért.

– Jól emlékszel.

Megint beállt a csend. A gyertyaláng lobogott, vékony lángnyelvek törtek a magasba, megcsillantak a vésett kristálykelyheken, a gyertyatartóról csöpögő viaszpatakon. Nivellen mozdulatlanul ült, finoman mozgatva óriási füleit.

– Tegyük fel – szólalt meg végül –, hogy sikerül előrántanod a kardodat, mielőtt rád vetem magam. Tegyük fel, hogy akár el is találsz. Az én súlyomnál ez nem tartóztathat fel, pusztá lendületből ledöntelek a lábadról. És akkor aztán már a fogak döntenek. Mit gondolsz, vaják, melyiknek van kettőnk közül nagyobb esélye, ha át kell harapni a másik torkát?

Geralt felpattintotta hüvelykujjával a boroskancsó ónfedelét, és töltött magának. Azután ivott egy kortyot, és a szék karjára támaszkodott. Mosolyogva nézte a szörnyeteget, és a mosolya kivételesen undoknak hatott.

– Iiigen – szolt elnyújtott hangon Nivellen, miközben karmával a szája sarkát piszkálta. – El kell ismerni, hogy szószaporítás nélkül is meg tudsz felelni egy kérdésre. Kíváncsi vagyok, mit kezdesz a következővel, ami felteszek. Ki fizetett értem?

– Senki. Véletlenül kerültem ide.

– Nem hazudsz véletlenül?

– Nem szokásom hazudni.

– Akkor mi a szokásod? Hallottam már vajákokról. Ha jól emlékszem, a vajákok kisgyerekeket rabolnak el, akiket aztán varázsfüvekkel etetnek. Azok, akik túlélnek, maguk is vajákká válnak, emberfeletti képességekkel bíró varázslókká. Megtanítják őket ölni, kiirtanak belőlük minden emberi érzést és ösztönt. Szörnyeteget csinálnak belőlük, hogy más szörnyetegeket gyilkoljanak. Hallottam, hogy azt beszélnek, épp itt az ideje, hogy valaki elkezdjen vadászni a vajákokra. Mert a szörny egyre kevesebb, a vaják meg egyre több. Egyél még a fogolyból, mielőtt teljesen kihűl!

Nivellen kivett a tálalóból egy foglyot, egészben a szájába vette, és elropogtatta, mint egy hajóskenyeret, a fogai alatt csikorogtak az összezúzott csontocskák.

– Miért nem szólsz semmit? – kérdezte nyelés közben alig kivehetően. – Mi igaz abból, amit rólatok beszélnek?

– Szinte semmi.

– És mi belőle a hazugság?

- Az, hogy a szörny egyre kevesebb.
- Tény. Van még elég. – Nivellen kivicsorította agyaraait. – Az egyik épp itt ül veled szemben, és azon töpreng, okosan tette-e, hogy meghívott magához. Az első pillanattól nem tetszett a céhjeled, vendég.
- Te nem vagy szörnyeteg, Nivellen – mondta Geralt szárazan.
- Mi a fene, valami új! Szóval, szerinted mi lennék? Áfonyapuding? Vadlúdcsapat, ami délnek repül egy szomorú, novemberi hajnalon? Nem? Vagy talán egy bögyös molnárléány patak mellett felejtett érénye? Na, Geralt, mondd csak, mi vagyok? Nem látod, hogy majd szétvet a kíváncsiság?
- Nem vagy szörnyeteg. Különbözik nem érinthetted volna meg az ezüsttálcát. És semmiképpen nem vetted volna a kezébe a medálomat.
- Ha! – bödült fel Nivellen úgy, hogy a gyertyalángok egy pillanatra az asztal fölé simultak. – Most már biztos, hogy eljött a hatalmas és szörnyű titkok leleplezésének napja! Rögtön megtudom, hogy azért nőttek ilyen füleim, mert kölyökkoromban nem szerettem a zabkását!
- Nem, Nivellen – felelte nyugodtan Geralt. – Azért történt, mert megátkoztak. Biztos vagyok abban, hogy tudod, ki átkozott el.
- És ha tudom, akkor mi van?
- A rontást le lehet venni. Sok esetben.
- És te, mint vaják, természetesen le tudod venni a rontást. Sok esetben?
- Igen. Szeretném, ha megpróbálnám?
- Nem. Nem szeretném.
- A szörnyeteg kitérte a száját, és kilógatta vörös, kétarasznyi nyelvét.
- Elállt a szavad, mi?
- El – ismerte be Geralt.
- A bestia felkacagott, és elterpeszkedett a karosszékekben.
- Tudtam, hogy el fog – mondta. – Tölts még magadnak, helyezkedj el kényelmesen! Elmondom neked az egész históriát. Vaják vagy nem vaják, rendesnek tűnsz, nekem meg kedvem támadt fecsegni. Tölts magadnak!
- Már nincs mit.
- Fene vigye! – A szörnyeteg megköszörülte a torkát, aztán újra az asztalra csapott a mancsával. A két üres kancsó mellett, ki tudja, honnan, jókora fűzfafonatos agyagpalack jelent meg. Nivellen a fogával tépte fel a viaszpecsétet.

- Mint ahogy bizonyára feltűnt – kezdte, miközben töltött –, a környék meglehetősen néptelen. Jó darab utat kell megtenni a legközelebbi emberlakta településig. Mert tudod, a papus, meg a nagyapus is, perse a maga idejében, nem adott túl sok okot arra, hogy szeressék a szomszédok vagy az országotat járó kereskedők. Mindenki, aki csak erre tévedt, legjobb esetben is vagyont veszített, ha egyszer apusom meglátta a toronyból. Néhány közeli falut meg felégették, mert apus úgy gondolta, késve fizették az úrbért. Kevesen szerették apust. Rajtam kívül, természetesen. Szörnyen sírtam, amikor egyszer szekéren hozták haza, ami apusból maradt, miután egy kétkézes karddal levágták. Nagypapus akkoriban nem foglalkozott tevélegesen útonállással, mert attól a naptól, hogy kapott egyet a fejére egy vasbuzogánnyal, rémesen dadogott, nyáladzott, és ritkán ért időben az árnyékszékre. Úgy esett, hogy mivel én voltam az örökös, nekem kellett vezetnem a bandát.
- Akkor még fiatal voltam – folytatta Nivellen –, igazi porbafingó, úgy-hogy a fiúk a bandából egy pillanat alatt az ujjuk köré csavartak. Gondolhatod, mennyire parancsoltam nekik: amennyire egy kövér malac vezetheti a farkashordát. Hamarosan olyan dolgokat kezdtünk csinálni, amiket apus, ha élt volna, sosem engedett volna meg. Megkíméllek a részletektől, rögtön a lényegre térek. Egy nap egészen Gelibolig hajtottunk, a Mírthez, és kifosztottunk egy szentélyt. Hogy tetézze a bajt, volt ott egy fiatal papnő is.
- Miféle szentély volt az, Nivellen?
- A fene se tudja, Geralt. De nem lehetett jó szentély. Emlékszem, az oltáron koponyák voltak és csontok, zöld tűz égett. Istentelen bűz volt. De a tárgyra! A fiúk lefogták a papnőt, letépték a ruháját, aztán közölték, hogy férfit kell válnom. Na és férfi lettem, én ostoba takony. Férfit válsom közepette a papnő pofán köpött, és valamit üvöltözött.
- Micsodát?
- Hogy emberbőrbe bújt szörnyeteg vagyok, és szörnyeteg leszek egy bestia bőrében, aztán valamit a szerelemről, vérről, nem emlékszem. Volt nála egy tőr, olyan kis picike, talán a hajába rejtette. Megölte magát, és akkor... Eltűntünk onnan, én mondom, Geralt, épphogy nem hajszoltuk halálra a lovakat. Nem volt jó az a szentély.
- Mondd tovább.
- Úgy volt tovább, ahogy a papnő megmondta. Pár nappal később felébredtem, és a cselédek közül valamelyik, ahogy meglátott, fel-

sikoltott és elrohant. Én meg a tükörhöz... Tudod, Geralt, pánikba estem, valamiféle rohamot kaptam, homályosan emlékszem. Röviden szólva: voltak áldozatok. Nem is egy. Azt használtam, ami a kezem ügyébe akadt, és hirtelen nagyon erőssé váltam. A ház pedig segített, ahol tudott: becsapódtak az ajtók, szanaszét repültek a bútorok, lángok csaptak fel. Akinek sikerült, ijedtében elmenekült: a nénikém, az unokahúgom, a fiúk a bandából, miket is beszélek, még a kutyák is elszaladtak, vonítva, behúzott farkokkal. Elfutott Falánk is, a cicám. Rémültében még a nénikém papagáját is megütötte a guta. Hamar magamra maradtam, kiabálva, őrjöngve, vonítva. Mindent széttörttem, amit csak értem, de különösen a tükröket.

Nivellen elhallgatott, felsóhajtott, és elfintorodott.

– Amikor a roham véget ért – folytatta kicsivel később –, már túl késő volt bármihez is. Egyedül maradtam. Senkinek sem magyarázhattam el, hogy csak és kizárólag a külsőm változott meg, hogy ebben a borzalmas alakban is csak egy ostoba kamasz vagyok, aki az üres várban a szolgák holtteste fölött zokog. Később szörnyű rettegés fogott el: visszajönnek és agyonvernek, mielőtt megmagyarázhatnám. De senki nem tért vissza.

A szörnyeteg egy pillanatra elhallgatott, és a ruha ujjába törölte az orrát.

– Nem akarok visszatérni azokra az első hónapokra, Geralt, még ma is kiráz a hideg, ha eszembe jut. A tárgyra térek. Hosszú, nagyon hosszú ideig úgy lapultam a várban, mint tők a fűben, az orromat se dugtam ki. Ha valaki megjelent, de ritkán volt ilyen, nem mentem ki, hanem megparancsoltam a háznak, hogy kétszer rázza meg a zsalugátéereket, vagy kiördíttem valamit a vízköpőn, és ez általában elég volt, hogy a vendég szép nagy porfelhőt verjen maga után. Így folyt ez egészen addig a napig, míg egyszer a hajnali derengésben kinéztek az ablakon, és mit látok? Valami hájpacni a nénikém rózsabokrát nyesegeti. Azt azért tudnod kell, hogy nem akármilyen, hanem nazairi kék rózsza, a dugványokat még nagyapusi hozta ide. Elragadt a hév, kiugrottam az udvarra. A dagadt, amint visszanyerte a hangját – ami rögtön elment, amint meglátott – elkezdett sipítózni, hogy épp csak néhány szálát akart a lányának, hogy kéméljem meg, hagyjam meg az életét és az egészségét. Már ott tartottam, hogy kirepítem a nagykapun, de akkor valami bevillant, eszembe jutottak a mesék, amiket Lenka, a dadám, az a vén banya mesélt valamikor régen. A fenébe is,

gondoltam, állítólag a szép lányok a békákat királyfivá változtatják, vagy talán vissza is, tehát lehet... Lehet, hogy van a fecsegésben egy csepp igazság, némi esély... Felugrottam két ölnyre, úgy elüvöltöttem magam, hogy a vadszóló leszakadt a falról, és rákiáltottam: „A lányod vagy az életed!” – semmi okosabb nem jutott az eszembe. A kupec, merthogy kereskedő volt, sírva fakadt, aztán bevallotta, hogy a lánya nyolc éves. Mi az, nevelsz?

– Nem.

– Mert én nem tudtam, sírjak-e vagy nevessek a szaros sorsomon. Megsajnáltam a kupecet, nézni se bírtam, ahogy reszket, behívtam, megvendégeltem, induláskor aranyat és ékköveket szórtam a zsákjába. Tudnod kell, hogy a palota alagsorában nem kevés kincs maradt még apus idejéből, és nem nagyon tudtam, mihez kezdjek vele, szóval megengedhettem magamnak ezt a gesztust. A kupec csak úgy ragyogott, és úgy megköszönte, hogy csurom nyál lettem. Valahol el kellett dicsekednie a kalandjával, mert két hónapba se telt, és megjelent a következő kereskedő. Jókora zsákot készített elő. És a lányát. Az is jókora volt.

Nivellen kiegyenesítette lábát az asztal alatt, és akkorát nyújtózott, hogy a karosszék is belereccsent.

– Egykettőre megegyeztem a kupecel – folytatta. – Megállapodtunk, hogy a lányt nálam hagyja egy évre. Segítenem kellett neki felrakni a zsákot az öszvérre, egyedül nem bírta volna.

– És a lány?

– Egy ideig rángógörcsei lettek, ha csak rám nézett, meg volt róla győződve, hogy mégiscsak megeszem. De egy hónappal később már egy asztalnál ettünk, beszélgettünk, és hosszú sétákat tettünk. De akármilyen kedves és bámulatoson jó eszű is volt, botladozott a nyelvem, amikor hozzá szóltam. Tudod, Geralt, én mindig félnék voltam a lányokkal, mindig neveltségessé tettem magam, még a gazdaságban dolgozó, bokáig trágyában járó lányok előtt is, akiket úgy forgattak maguk közt ide-oda a fiúk a bandából, ahogy csak akartak. Még azok is gúnyt űztek belőlem. Hát még akkor, gondoltam, ezzel a pofával. Még arra sem vettem rá magam, hogy bármit is elmondjak neki arról, milyen okból került nekem ilyen sokba egy év az életéből. Az az év olyan lassan múlt, mint a népfelkelők szaga, míg végül megjelent az apja, és magával vitte. Én pedig elkeseredettségemben bezárkóztam a házba, és néhány hónapig nem is vettem tudomást a vendégeimről és a

lányaikról, akik feltűntek. De miután egy évet társaságban töltöttem, rá kellett jönnöm, hogy nem jó, ha nincs kihez szólnod. – A szörnyeteg valamiféle hangot adott ki, ami sóhaj akart lenni, de csuklásnak hangzott.

– A következőt úgy hívták: Fenne – szólalt meg egy perc múlva. – Kicsi volt, okos és csicsergős, igazi kis pacsirta. Egyáltalán nem félt tőlem. Egyik nap, pontosan a hajam leborotválásának évfordulóján, mindketten becsíptünk a mézbortól és... hehe. Utána azonnal kiugrottam az ágyból, és a tükrőhöz szaladtam. Elismerem, csalódott voltam, összetörtem. A pofám olyan maradt, amilyen volt, talán egy kicsit ostobább kifejezéssel. És még azt mondják, hogy a mesékben ott van a nép bölcsesége! Szart sem ér az a bölcsesség, Geralt. Na, de Fenne gyorsan tett róla, hogy elfelejtsem a bánatom. Mondom én, vidám lány volt. Tudod, mit talált ki? Kettesben riasztgattuk a hívatlan vendégeket. Képzeld el: bejön egy ilyen az udvarra, körülnéz, én meg üvöltve nekiugrok, négy lábon, Fenne meg a hátamon ül teljesen meztelenül, és nagyapus vadászskürtyét fújja!

Nivellen rázkódott a nevetéstől, villogott a foga fehérje.

– Fenne – folytatta – egy egész évet volt nálam, utána visszament a családjához, szép hozománnyal. Egy özvegy kocsmatulajdonoshoz készült hozzámenni.

– Mesélj tovább, Nivellen! Igazán érdekes.

– Azt mondd? – kérdezte a szörnyeteg, és hangosan megvakarta a füle közét. – Na jó. A következő, Primula, egy elszegényedett lovag lánya volt. Ennek a vitéznek, amikor idejött, a sovány gebéjén és a rozsdás mellvértjén kívül csak elképesztő adósságai voltak. Mondom én, Geralt, ocsmányul nézett ki, mint egy trágyahalom, és hasonló szagot is árasztott maga körül. A fejemet rá, hogy Primula akkor fogant, amikor ő épp háborúzott, mert egész csinoska volt. Benne sem ébresztettem félelmet, persze nem is csoda, mert az apjához képest egész jóvágásúnak tűnhettem. Mint kiderült, elég heves volt a vérmérséklete, én meg, hogy kezdtem hinni magamban, nem szalasztottam el az alkalmat. Már két hét után meglehetősen közeli kapcsolatba kerültünk, ráadásul szeretett mindeközben fülön ragadni, és azt kiabálni, hogy „Harapj belém, te állat!”, meg „Tépj szét, te bestia” és hasonló marhaságokat. Én meg kettő között rohantam a tükrőhöz, de képzeld, Geralt, egyre nyugtalanabban néztem bele. Egyre kevésbé vágytam visszatérni ahhoz a kevésbé sikerült formámhoz. Tudod, Geralt, azelőtt toho-

nya voltam, most meg mutatós fickó lett belőlem. Azelőtt folyton beteg voltam, köhögttem, és folyt az orrom, most meg semmi sem fog rajtam. És a fogaim? El sem hinnéd, milyen rosszak voltak a fogaim! És most? Át tudom harapni a szék lábát. Akarod, hogy átharapjam a szék lábát?

– Nem. Nem szeretném.

– Lehet, hogy jobb így – tátotta el a száját a szörnyeteg. – A kisaszszonyokat mulattatta a kérdésem, és nagyon kevés széket hagytam a házban egészben. – Nivellen nyelvét pödörve ásított egyet.

– Kifáraszt ez a fecsegés, Geralt. Röviden: később volt még kettő, Ilka és Venimira. Minden az unalomig hasonlóan zajlott. Eleinte a félelemmel vegyes tartózkodás, utána a rokonszenv jelei, apró, de költséges ajándékokkal megerősítve, aztán: „Harapj, falj fel egészben!”, végül a visszatérés a papához, érzelmes búcsú, valamint a kincses kamra egyre szembetűnőbb fogyatkozása. Úgy döntöttem, hosszabb szüneteket hagyok a magányra. Természetesen abban, hogy egy szűzlány csókjától visszaváltoznék, már rég nem hiszek. És belenyugodtam. Mi több, arra a következtetésre jutottam, hogy minden jó úgy, ahogy van, és nem vágyom semmilyen változásra.

– Semmilyenre, Nivellen?

– Ha tudni akarod! Mondtam: először is, ebben a formában egészséges vagyok, mint a makk. Másodszor, a lányokra ajzószerként hat a másságom. Ne neves! Több mint biztos vagyok abban, hogy emberként alaposan meg kéne hajtanom magam, hogy olyan nőt szerezek, mint például Venimira, aki igen szemrevaló fehérnép volt. Azt hiszem, hogy egy olyanra, mint az ott a portrén, rá se hederítene. És harmadszor: a biztonság. Apusnak akadtak ellenségei, néhányan még élnek. Azoknak, akiket a banda az én gyászos vezénylettemmel a föld alá küldött, vannak rokonai. A pincében áll az arany. Ha nem keltenék félelmet, valaki eljönne érte. Ha más nem, a falubeliek a vasvilláikkal.

– Úgy tűnik, teljesen biztos vagy benne – szólott üres kelyhével játszadozva Geralt –, hogy a mostani alakodban senkit nem haragítottál magadra. Egyetlen apát és egyetlen lányt sem. Egyetlen lány rokonát vagy jegyesét sem. Így van, Nivellen?

– Ugyan már, Geralt – kelt ki magából a szörnyeteg. – Miről beszélsz? Az apák nem bírtak magukkal örömükben, mondtam már, minden képzeletet felülmúlóan bőkező voltam. És a lányok? Nem látta őket, amikor megérkeztek ide, ócska gyolcsszoknyában, mosástól kilúgozott kacsókkal, görnyedten a csöbrök emelgetésétől. Primula

már két hete velem volt, mikor még mindig látszott a hátán és a combján a szíj nyoma, amivel az a vitéz apja verte. Nálam meg úgy jártak, mint a hercegkisasszonyok, csak legyezőt vettek a kezükbe, és még csak nem is tudták, hol van itt a konyha. Felcicomáztam és csecsebecsékkel halmoztam el őket. Ha kérték, meleg vizet varázsoltam a bádogkádba, amit még apus rabolt anyámnak Assengardból. El tudod képzelni? Bádogkád! Ritka az az ispán, mit beszélek, ritka az a nádor, akinek bádogkája van otthon. Geralt, ezeknek a lányoknak ez mesebeli palota volt! Ami meg az ágyat illeti... A fene egye meg, manapság ritkább a szűz, mint a sziklasárkány. Egyiküket sem kényszerítettem, Geralt.

– De arra gyanakodtál, hogy valaki felbérelt. Ki bérelt volna fel?

– Valami gazember, aki megkívánta, ami a pincében maradt, de nem volt több lánya – mondta határozottan Nivellen. – Az emberi kapzsiság nem ismer határokat.

– És senki más?

– És senki más.

Mindketten hallgattak az idegesen pislogó gyertyalángba bámulva.

– Nivellen – szólt hirtelen a vaják. – Egyedül vagy most?

– Vaják – válaszolt a szörnyeteg pillanatnyi habozás után –, azt hiszem, most alapjában véve az kellene, hogy illetlen szavakkal illesselek, nyakon ragadjalak, és lehajítsalak a lépcsőn. Tudod, miért? Mert úgy bánsz velem, mint egy félkegyelművel. Az első pillanattól látom, ahogy hegyezed a füledet, ahogy az ajtóra pislantasz. Nagyon jól tudod, hogy nem vagyok egyedül. Igazam van?

– Igazad van. Bocsánatodat kérem.

– A fenébe a bocsánatkéréssel. Láttad őt?

– Igen. Az erdőben, a kapu környékén. Ez az oka, amiért egy ideje üres kézzel távoznak a kupecok és a lányaik?

– Szóval erről is tudtál? Igen, ez az oka.

– Megengeded, hogy megkérdezzem...

– Nem. Nem engedem.

Megint hallgattak.

– Mit tehetek, a te döntésed – mondta végül a vaják, és felállt. – Köszönöm a vendéglátást, gazduram. Ideje útra kelnem.

– Helyes! – Nivellen is felállt. – Bizonyos okokból nem kínálhatok neked szállást a várban, azt pedig, hogy az erdőben éjszakázz, nem ajánlom. Mióta elnéptelenedett a környék, rosszul telnek itt az éjszakák. Alkonyat előtt vissza kellene térned az országútra.

– Ügyelni fogok rá, Nivellen. Biztos vagy benne, hogy nincs szükség a segítségemre?

A szörnyeteg sandán nézett rá.

– És biztos vagy benne, hogy tudnál segíteni? Képes lennél levenni rólam?

– Nem csak afféle segítségre gondoltam.

– Nem válaszoltál a kérdésemre. Habár... Talán válaszoltál. Nem vagy képes.

Geralt egyenesen a szemébe nézett.

– Nem volt szerencsétek – mondta. – Gelibol és a Nimnar-völgy összes szentélyéből épp Coram Agh Tera, az Oroszlánfejű Pók szentélyét választottátok. Ahhoz, hogy semlegesítsenek egy Coram Agh Tera papnője által kimondott átkot, olyan tudás és képességek szükségesek, amelyekkel én nem rendelkezem.

– És ki rendelkezik vele?

– Mégiscsak érdekel? Azt mondtad, minden jó úgy, ahogy van.

– Ahogy van, igen. De nem úgy, ahogy lehet. Attól félek...

– Mitől félsz?

A szörnyeteg megtorpant a terem ajtajában, és megfordult.

– Elegend van a kérdéseidből, vaják, amiket folyton felteszel aheyyett, hogy az enyémekekre válaszolnál! Láthatóan a megfelelő módon kell neked a kérdést feltenni. Figyelj, egy ideje borzalmas álmaim vannak. Talán a „szörnyűséges” szó megfelelőbb lenne. Joggal félek? Röviden, kérlek.

– Az ilyen álmok után, ébredéskor sosem volt sáros a lábad? Tülevél az ágyban...

– Nem.

– És...

– Nem. Röviden, kérlek.

– Joggal félsz.

– Meg lehet akadályozni? Röviden, kérlek.

– Nem.

– Na végre! Gyere, kikísérlek.

Míg Geralt az udvaron a málhát igazgatta, Nivellen megsimogatta a kanca orrcimpáit, és megveregette a nyakát. A gyengédségtől boldog Keszeg a fejét ingatta.

– Szeretnek az állatok – dicsekedett a szörnyeteg. – És én is szeretem őket. Falánk, a cicám, igaz elmenekült először, de aztán visszajött

hozzám. Hosszú ideig ő volt az egyetlen élőlény, aki társam volt a bajban. Vereena is...

Félbehagyta, elfintorodott. Geralt elmosolyodott.

– Ő is szereti a macskákat?

– A madarakat – vicsorgott Nivellen. – Elárultam, a fene egye meg. Á, mit érdekel! Ez nem egy újabb kupeclány, Geralt, és nem is egy újabb kísérlet, hogy megtaláljam azt a csepp igazságot a régi mende-mondákban. Ez valami komoly. Szeretjük egymást. Ha nevetni mersz, beverem a pofádat!

Geralt nem nevetett.

– A te Vereenád – mondta – valószínűleg ruszalka. Tudsz róla?

– Sejtettem. Karcsú. Fekete. Ritkán beszél, olyan nyelven, amit nem ismerek. Nem eszik emberi ételt. Napokra eltűnik az erdőben, aztán visszajön. Ez jellemző?

– Többé-kevésbé. – A vaják meghúzta a hevedert. – Biztosan azt gondolod, nem jönne vissza, ha emberré válnál?

– Biztos vagyok benne. Tudod, mennyire félnek a ruszalkák az emberektől. Alig látott valaki ruszalkát közlelő. Én és Vereena... Eh, a fenébe! Ég veled, Geralt.

– Ég veled, Nivellen.

A vaják megtaszította sarkával a kanca oldalát, és a kapu felé indult. A szörnyeteg ott csoszogott a nyomában.

– Geralt!

– Hallgatlak.

– Nem vagyok olyan ostoba, mint gondolod. Az egyik kereskedő nyomában jöttél, aki nemrég itt járt. Valami történt velük?

– Igen.

– Az utolsó három napja járt itt. A lányával, aki egyébként nem volt túl mutatós. Megparancsoltam a háznak, hogy zárjon be minden ajtót és zsalugátert, nem mutattam az élet semmi jelét. Párat fordultak az udvaron, aztán odébb álltak. A lány tépett egy rózsát a nénikém bokráról, és a ruhájára tűzte. Ne itt keresd őket. De vigyázz, ez egy rémes környék! Ahogy mondtam, éjszakánként nem valami biztonságos az erdőben. Mindenféle rémséget látsz és hallasz.

– Köszönöm, Nivellen. Nem felejtetek el. Ki tudja, talán találok valakit, aki...

– Talán. De talán nem. Ez az én bajom, Geralt, az én életem és az én büntetésem. Megtanultam elviselni, hozzászoktam. Ha rosszabb lesz,

ahhoz is hozzászokom. Ha pedig sokkal rosszabb lesz, ne keress mást, gyere el magad, és vess véget neki. Mint egy vaják. Ég veled, Geralt.

Nivellen megfordult, és a sietősen a kastély felé indult. Egyszer sem nézett vissza.

III

Néptelen, vad, ellenséges, barátságtalan volt a környék. Geralt nem tért vissza alkonyat előtt az országútra. Nem akart kerülőt tenni, ezért átvágott a fenyvesen. Az éjszakát egy magasabb domb kopár csúcsán töltötte, térdén kardjával, az aprócska tűz mellett, amibe időről-időre egy csokor sisakvirágot dobott. Az éjszaka közepén tűz fényét vette észre mélyen a völgyben, örült visítást és énekszót hallott, és még valamit, ami csak egy megkínzott nő kiáltása lehetett. Odaindult, amint megvirradt, de már csak egy letaposott tisztást talált, és elszenesedett csontokat a még meleg hamuban. Valami sziszegve rikácsolt egy hatalmas tölgy koronájában megbújva. Lehetett egy lesi, de akár lehetett egy közönséges vadmacska is. Geralt nem állt meg, hogy kiderítse.

IV

Déltájban, amikor egy kis forrásnál Keszeget itatta, a kanca élesen felnyerített, hátrálni kezdett, és a zablát rágvá rávillantotta sárga fogait. Geralt ösztönösen megnyugtatta a Jellel, aztán észrevette a mohából kikandikáló apró, pirosas gombák kalapjai által kirajzolt szabályos kört.

– Kezdesz igazi hisztérikává válni, Keszeg – mondta. – Hiszen ez csak egy közönséges boszorkánykör. Minek ez a műsor?

A kanca felé fordult, és prüszkölt. A vaják megdörzsölte és összeráncolta homlokát, gondolkodott. Aztán egyetlen ugrással a nyeregben termett, megfordította a lovát, és a saját nyomukat követve sebesen elindult visszafelé.

– „Szeretnek az állatok” – mormolta. – Bocsáss meg, lovacskám! Úgy tűnik, több eszed van, mint nekem.

A kanca füle a fejéhez lapult, prüszkölt, és patkójával a földet kapálta, nem akart továbbmenni. Geralt nem nyugtatta a Jellel – leugrott a nyeregből és átdobta a gyepelőt a ló feje fölé. Már nem a régi kardja volt a hátán gyíkbőr hüvelyében – egy gyönyörű, csillogó fegyver foglalta el a helyét kereszt alakú markolatvédővel és kecses, jól kiegyensúlyozott markolattal, mely egy fehér fémből készült gömbben végződött.

Ezúttal nem nyílt ki előtte a kapu. Nyitva állt, ahogy távozóban hagyta.

Énekszót hallott. Nem értette a szavakat, még a nyelvet sem ismerte fel, amelyen elhangzottak. Nem volt rá szükség – a vaják ismerte, érezte és értette a természetét, lényegét ennek a halk, átható, ereiben a rettegés émelvítő és gúzsba kötő hullámaival szerteáradó éneknek.

Az énekszó hirtelen félbeszakadt – és akkor megpillantotta a nőt.

A kiszáradt szökőkút delfinjének hátához simult, aprócska karjaival ölelve át a mohos követ; keze annyira fehér volt, hogy már-már áttetszőnek tűnt. Kócos, fekete hajzuhataga alól csillogva meredtek a vajákra hatalmas, tágra nyílt, antracitszín szemei.

Geralt puha, ruganyos léptekkel, lassan közelített felé, félig megkerülve őt a kőfal felől elhaladt a kék rózsabokor mellett. A delfin hátához tapadó teremtés felé fordította kicsiny arcocskáját, melyen leírhatatlan sóvárgás uralkodott; úgy tűnt, varázsos, mert még mindig hallotta az énekét, noha összeszorított apró, sápadt ajkát a legapróbb hang sem hagyta el.

A vaják tizlépésnyi távolságra megállt. Kardja, amelyet lassan húzott elő fekete zománchüvelyéből, ragyogva felcsillant a feje fölé.

– Ezüst – mondta. – Ez a kard ezüsből készült.

A sápadt arcocskája meg sem rezzent, az antracit szemek nem rebentek.

– Annyira emlékeztetsz egy ruszalkára – folytatta nyugodtan a vaják –, hogy bárkit félrevezetnél. Annál is inkább, mert ritka madár vagy, feketehajú. De a lovak sosem tévednek. Ösztönösen és tévedhetetlenül felismerik a fajtádat. Mi vagy te? Azt hiszem, mara vagy alp. Egy közönséges vámpír nem jönne ki a napra.

A sápadt ajkacskák széle megremegett, és finoman feljebb emelkedett.

– Idevonzott Nivellen az alakjával, igaz? Az álmokat, amikről mesélt, te idézted elő. Ha belegondolok, miféle álmok lehettek, elfog a szájalom.

A teremtés nem mozdult.

– Szereted a madarakat – folytatta a vaják. – De ez nem akadályoz meg abban, hogy férfiak és nők nyakát elharapd, mi? Gyönyörű, te és Nivellen! Szép pár lennétek, a szörnyeteg és a vámpír, az erdei vár urai. Egy szempillantás alatt uralmatok alá hajtánátok az egész környéket. Te, örökké vérre szomjazva, és ő, a védelmeződ, a kérésedre gyilkoló, vak eszköz. De ahhoz előbb igazi szörnyeteggé kellett válnia, nem pusztán emberré egy szörny bőrében.

A hatalmas fekete szemek összeszűkültek.

– Mi van vele, feketehajú? Énekeltél, tehát vért ittál. A végső megoldáshoz fordultál, mert nem sikerült rabul ejtened az értelmét. Jól gondolom?

A lány fekete fejével könnyedén, alig észrevehetően bólintott, szája széle mind magasabbra emelkedett. Az aprócska arc kísérteties kifejezést öltött.

– Most minden bizonnyal a vár úrnőjének tartod magad?

Bólintott, ezúttal határozottabban.

– Mara vagy?

Lassan megrázta a fejét. A felhangzó sziszegés csak sápadt, kísértetiesen mosolygó ajkai közül jöhetett, bár a vaják nem látta, ahogy mozognak.

– Alp?

Tagadás.

A vaják hátrált, erősebben szorította a kard markolatát.

– Ez azt jelenti, hogy nem lehetsz más, mint...

A szája sarka magasabbra, egyre magasabbra emelkedett, az ajka szétnyílt...

– Bruksza! – üvöltötte a vaják a szökőkút felé vetve magát.

A sápadt ajkak mögött éles, fehér fogak villantak. A vámpír felröppent, egy leopárd kecsességével meghajlította gerincét, és elkiáltotta magát.

A hanghullám faltörő kosként csapott a vajákra, kiszorítva belőle a szuszt, összezúzva bordáit, fájdalomtövisként hasítva a fülébe és fejébe. Ahogy hátrafelé repült, még sikerült a Vértő Jelére keresztezni csuklóit. Ez a varázslat ugyan nagyban csökkentette a lendületet, ami

háttal a kőfalhoz vágta, de így is minden elsötétült előtte, a maradék levegő pedig egy nyögéssel hagyta el tüdejét.

A kiszáradt szökőkút kőmedrében, a delfin hátán, ott, ahol az előbb még egy fehérruhás, törékeny lány ült, csillogóan fekete, ocsmány, hatalmas denevér lapult, és szélesre tárta túéles fehér fogsorokkal teli hosszú és keskeny száját. Kiterjesztette hártvány szárnyait, majd hangtalanul csapkodva úgy repült a vajákra, akár a számszeríjből kilőtt nyílvessző. Geralt, aki megérezte szájában a vér fémes ízét, egy igét üvöltve maga elé rántotta a kezét, Quen Jelére tárva ujjait. A denevér sziszegett, aztán hirtelen megfordult, vihogva felszállt a levegőbe, majd azonnal meredek zuhanásba kezdett, egyenesen a vaják nyaka felé. Geralt félreugrott, felé csapott a kardjával, de nem talált. A denevér lágyan, kecsesen, egyik szárnyát behúzva megfordult, megkerülte a férfit, és újra támadott, szélesre tárva szem nélküli, de fogakkal teli pofáját. Geralt várt, két kézre fogott kardját a szörnyeteg felé irányította. Az utolsó pillanatban ugrott – nem oldalvást, hanem előre, visszakézből akkorát csapva a karddal, hogy süvített a levegő. Nem talált. Mindez annyira váratlanul érte, hogy kiesett a ritmusból, és egy röpké pillanattal később bukott le. Érezte, ahogy a bestia karmai felhasítják az arcát, és a bársonyosan nedves szárny a nyakát éri. Összegörnyedt, testsúlyát a jobb lábára helyezte, és éles csapással hátrafele vágott, ismét eltévesztve az elképesztően mozgékony lényt.

A denevér meglendítette szárnyait, a levegőbe emelkedett, és a szökőkút felé repült. Abban a pillanatban, hogy a görbe karmok megcsikordultak a kőmedren, borzalmas, nyáladzó pofája elhomályosult, átalakult, és végül eltűnt, bár a helyén megjelenő sápadt kis ajkak továbbra sem takarták a gyilkos agyarakat.

A bruksza éles hangon felvonyított, hangjával játszva rettenetes énekében. Közben a vajákra függesztette gyűlölettel teli tekintetét, aztán újra felüvöltött.

A hanghullám olyan erővel csapódott be, hogy megtörte a Jelet. Geralt szemei előtt vörös és fekete körök táncoltak, halántéka és koponyafala lüktetett. A fülébe hasító fájdalomon keresztül hangokat kezdett hallani, jajveszékelést és nyögéseket, flöte és oboa hangját, szélzúgást. Arcán a bőr elzsibbadt és megdermedt. Fél térdre zuhant, megrázta a fejét.

A fekete denevér hangtalanul suhant felé, reptében széttárva fogakkal teli állkapcsát. Geralt, bár bénult volt a kiáltáshullámtól, ösz-

tönösen cselekedett. Felpattant a földről, villámgyorsan a szörnyeteg reptéhez igazítva mozgása ritmusát először hármat lépett előre, lebukott, majd félfordulatot tett, aztán sebesen, mint egy gondolat, két kézzel lecsapott. A penge nem ütközött ellenállásba. Szinte. Sikolyt hallott, de ezúttal a fájdalom sikolyát, amit az ezüst érintése okozott.

Az üvöltő bruksza a delfin hátán változott át. A fehér ruhán, kicsivel a bal melle fölött vörös folt övezett egy karcolást, amely nem lehetett hosszabb a kisujjánál. A vaják a fogát csikorgatta – a csapás, aminek ketté kellett volna szelnie a bestiát, alig bizonyult többnek egy karmolásnál.

– Ordíts, vámpír – mordult fel, ahogy letörölte a vért az arcáról. – Ordítsd ki magad. Veszítsd el az erődöt. És akkor levágom a csinos kis fejedet!

Te. Te fáradsz ki előbb. Varázsló. Megöllek.

A bruksza ajka nem mozdult, de a vaják tisztán hallotta a szavakat, robbanásszerűen, tompa csengéssel, visszhangozva törtek be az elméjébe, mintha víz alatt hallaná őket.

– Meglátjuk – vetette oda foghegyről, közben meggörnyedve sétált a szökőkút felé.

Megöllek. Megöllek. Megöllek.

– Meglátjuk.

– Vereena!

Nivellen lehorgasztott fejjel, mindkét kezével az ajtókeretbe kapaszkodva kíváncsorgott a kastély kapuján. Imbolygó léptekkel a szökőkút felé tartott, mancsaival bizonytalanul hadonászott. Felöltője nyakfodrárt vér pötytyözte.

– Vereena! – kiáltott újra.

A bruksza a szörnyeteg felé fordította fejét. Geralt csapásra emelte kardját, és a lény felé ugrott, de a vámpír reflexei sokkal gyorsabbnak bizonyultak. Egy éles kiáltással és az azt követő hanghullámmal ledöntötte a vajákot a lábáról. Geralt a hátára zuhant, és végigcsúszott az út kavicsán. A bruksza előrehajolt, majd ugrásra készen megfeszült, agyarái úgy csillogtak a szájában, mint a haramiák tőrei. Nivellen medveként szétterjesztett mancsaival próbálta elkapni, de a lény egyenesen a pofájába rikoltott, jó néhány öllyel hátravetve, egyenesen a fal tövében álló állványzatnak, ami átható recsegéssel összeomlott, és a farakás alá temette.

Geralt már talpra ugrott és szaladt, az udvart félkörben megkerülve

próbálta elterelni a bruksza figyelmét Nivellenről. A vámpír suhogó fehér ruhájában egyenesen felé rohant, könnyedén, mint egy lepke, alig érintve a földet. Már nem kiabált, nem próbált átváltozni. A vaják tudta, hogy fáradt. Ahogy azt is tudta, hogy még fáradtan is halálos veszélyt jelent. Geralt háta mögött Nivellen zörgött és bömbölt a deszkák közt.

Geralt balra ugrott, rövid, megtévesztő körök sorát írta le kardjával. A bruksza feléje lejtett – fehér-feketén, szélfúttán, borzalmasan. A vaják alábecsülte: a lány futás közben ráüvöltött. Nem sikerült felmutatnia a Jelet, hátrarepült, háttal a kőfalnak vágódott, a fájdalom a gerincéből egészen az ujjá hegyéig sugárzott, megbénította a karját, és leverte a lábáról. Térdre zuhant. A bruksza, dallamosan visítva, felé ugrott.

– Vereena! – kiáltotta Nivellen.

A lány megfordult. És akkor Nivellen lendületből a mellei közé döfte a háromméteres karó törött, éles hegyét. A lány nem kiáltott. Csak felsóhajtott. A vaják beleremegett, amikor meghallotta a sóhajt.

Ott álltak – Nivellen széles terpeszben, a hóna alá támasztva, két kézzel tartva a karót. A bruksza, akár egy gombostűre tűzött fehér pillangó, a dorong másik végén függött, mindkét kezével körülfonva azt.

A vámpír szívet szaggaóan felsóhajtott, és hirtelen erősen a karónak feszült. Geralt látta, ahogy a hátán, a fehér ruhán vörös folt rajzolódik ki, ahonnan a vér folyamból iszonyatos, szörnyű képként kibontakozik a törött csonk. Nivellen felkiáltott, hátralépett, aztán még egyet, végül gyorsan hátrálni kezdett, de nem engedte el a karót, hanem magával vonszolta a felnyársalt brukszát. Még egy lépés, és hátát a kastély falának támasztotta. A hóna alatt tartott karó vége megcsikordult a kövön.

A bruksza lassan, mintha becézgetné, előre tolta apró kezeit a karón, teljesen kinyújtotta a karját, erősen megragadta a dorongot, majd újra nekifeszült. Már több mint egy méter véres fa állt ki a hátából. Szeme tágra nyílt, fejét hátrahajtotta. Hörgésbe forduló sóhajai egyre gyakoribbá, ritmikussá váltak.

Geralt felállt, de a látványtól megbabonázva még mindig képtelen volt elhatározni magát bármilyen lépésre. Tompán felcsendülő szavak hangzottak a fejében, mintha egy hideg és nyirkos tömlőc boltívei alól jöttek volna.

Az enyém. Vagy senkié. Szeretlek téged. Szeretlek.

Újabb borzasztó, szívszaggaó, vérbe fulladó sóhajlás. A bruksza megrándulva továbbcsúszott a karón, és kinyújtotta karját. Nivellen kétségbeesetten felkiáltott, a karót el nem engedve próbálta olyan távol tartani magától a vámpírt, amennyire csak lehetett. Hiába. Az még előbbre húzódott, megragadta a szörnyeteg fejét, aki félrerántva bozontos fejét még ijeszteőbben üvöltött. A bruksza újra a karónak feszült, Nivellen torka felé billentette fejét. Fogai vakító fehérséggel ragyogtak.

Geralt ugrott. Úgy ugrott, mint az akarattalan, kiengedett rugó. Minden mozdulata, minden lépése, amit most meg kellett tennie, a természetéhez tartozott, betanult volt, elkerülhetetlen, önkéntelen és halálbiztos. Három gyors lépés. A harmadik, ahogy sok száz hasonló lépés annak előtte, a bal láb erős, határozott topanásával ér véget. Egy törzsfordulat, éles, határozott csapás. Meglátta a lány szemeit. Már semmi sem változhatott. Hallotta a hangot. Semmi. Felordított, hogy elnyomja a szót, amit a lány ismételtetett. Semmi sem. Lecsapott.

Biztos kézzel sújtott le, ahogy sok százszor korábban, a penge közepevel, aztán rögtön, folytatva a mozdulat ritmusát, tett egy negyedik lépést és egy félfordulatot. A kard a félfordulat végére immár szabadon, csillogva repült utána, vörös cseppek legyezőjét vonva maga köré. A hollófekete fürtök hullámoztak, beléjük kapott a szél, úsztak a levegőben, úsztak, úsztak, úsztak...

A fej a kavicsra zuhant.

A szörny egyre kevesebb?

És én? Mi vagyok én?

Ki rikolt? A madarak?

A nő a bundában és a kék ruhában?

Nazair rózsája?

Milyen csendes!

Milyen üres. Micsoda üresség.

Bennem.

Nivellen a kastély falának tövénél feküdt a csalánban, összegömbölyödvé, görcsöktől és hidegleléstől rázva, két karja közé rejtve fejét.

– Kelj fel – mondta a vaják.

A fiatal, jóvágású, erős felépítésű és világos bőrű férfi, aki a fal tövében feküdt, felemelte a fejét, és körbetekintett. Réveteg volt a tekintete. Bütykeivel megdörzsölte a szemét. A kezére nézett. Végigsimított.

ta az arcát. Halkan felnyögött, a szájába dugta ujját, és hosszú ideig tapogatta az ínyét. Újra az arcához kapott, és újra felnyögött, ahogy hozzáért a négy véres, puffadt csíkhöz az arccsontja felett. Felzokogott, aztán felnevetett.

– Geralt! Hogyan? Hogyan történt... Geralt!

– Kelj fel, Nivellen. Kelj fel, és gyere! A málhában van gyógyszer, amire mindkettőnknek szüksége lesz.

– Már nincs meg a... Nincs? Geralt? Hogyan?

A vaják segítette neki felállni, próbált nem pillantani az apró és fehér, szinte áttetsző kezekre, amelyek a nedves, vörös szövettel borított apró mellek közé fúródott karót szorították. Nivellen újra felnyögött.

– Vereena...

– Ne nézz oda. Gyerünk.

Egymást támogatva végigsétáltak az udvaron, el a kék rózsabokor mellett. Nivellen szabad kezével szüntelenül az arcát tapogatta.

– Hihetetlen, Geralt. Annyi év után? Hogyan lehetséges?

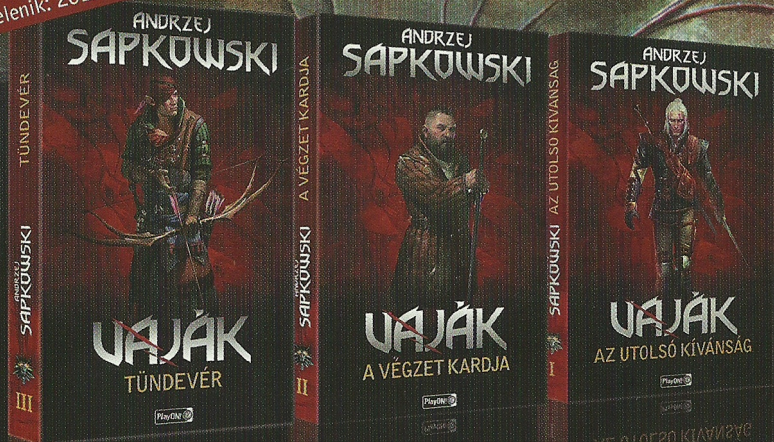
– Minden mesében van egy csepp igazság – mondta halkan a vaják.

– Szerelem és vér. Mindkettő hatalmas erővel bír. A mágusok és a tudósok hosszú ideje törnek rajta a fejüket, de semmire sem jutottak, azt az egyet kivéve, hogy...

– Hogy mi, Geralt?

– Igaz szerelemnek kell lennie.

Megjelenik: 2013.03.26.

A SOROZAT KAPHATÓ A KÖNYVESBOLTOKBAN!

Ismert mítoszokból és mondákból ihletet merítve Sapkowski művészi formába önti kard és mágia központú történeteit. Gyalgtról szóló történetei bővelkednek lélegzetelállító kalandokban, fanyar humorban, szenvedélyes szerelemben és rejtelmes sorsokban, miközben görbe tükröt tartanak modern életünk elé, és a Közép-Európára oly jellemző cinizmustól sem mentesek.

Sapkowski hőse nem a fantasykre oly jellemző Conan-féle tesztoszterontól csöpögő agresszív macsó figura. Harcos és mágus, ki a fantáziavilág erkölcsi és természeti egyensúlya felett őrködik. Az ismerős, de mégis kifordított történetekben strigákkal küzd, átkokat tör meg vagy konfliktusokat próbál elsimítani – megfelelő fizetség ellenében.

PlayON!

www.playON.hu

